

**VALTIOVARAINVALIOKUNNAN
LAUSUNTO 10/2012 vp**

Valtioneuvoston kirjelmä komission ehdotuksista yhteisen strategiakehyksen mukaisiksi yhteisiksi säännöiksi sekä koheesiopolitiikan asetusehdotuksiksi ohjelmakaudelle 2014—2020 (koheesiopolitiikan asetuspaketti)

Valtioneuvoston selvitys komission säädösehdotuksista yhteisen strategiakehyksen mukaisiksi yhteisiksi säännöiksi sekä koheesiopolitiikan asetusehdotuksiksi ohjelmakaudelle 2014—2020 (koheesiopolitiikan asetuspaketti)

Suurelle valiokunnalle

JOHDANTO

Vireilletulo

Eduskunnan puhemies on 29 päivänä joulukuuta 2011 lähettänyt valtioneuvoston kirjelmän komission ehdotuksista yhteisen strategiakehyksen mukaisiksi yhteisiksi säännöiksi sekä koheesiopolitiikan asetusehdotuksiksi ohjelmakaudelle 2014—2020 (koheesiopolitiikan asetuspaketti) (U 72/2011 vp) käsiteltäväksi suureen valiokuntaan ja samalla määrännyt, että valtiovarainvaliokunnan on annettava asiasta lausuntonsa suurelle valiokunnalle.

Asiantuntijat

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina

- aluekehitysjohtaja Kaisa-Leena Lintilä, työ- ja elinkeinoministeriö
- lainsäädäntöneuvos Martti Anttinen ja budjettineuvos Rauno Lämsä, valtiovarainministeriö.

Työ- ja elinkeinojaostossa ovat olleet kuultavina

- aluekehitysjohtaja Kaisa-Leena Lintilä, työ- ja elinkeinoministeriö
- suunnittelujohtaja Risto Poutiainen, Pohjois-Karjalan maakuntaliitto
- ohjelmajohtaja Mari Kuparinen, Päijät-Hämeen liitto.

Lisäksi kirjallisen lausunnon on antanut Lapin liitto.

VALTIONEUVOSTON KIRJELMÄ

Ehdotus

Kirjelmässä on kyse komission ehdottamasta

lainsäädäntökokonaisuudesta, jolla ohjataan Euroopan unionin koheesiopolitiikkaa vuosina 2014—2020. Asetusehdotuksista keskeisin on

ehdotus yhteisen strategiakehyksen mukaisiksi yhteisiksi säännöiksi Euroopan aluekehitysrahaston, Euroopan sosiaalirahaston, koheesiorahaston, maaseudun kehittämisen maatalousrahaston ja meri- ja kalatalousrahaston tuelle sekä yleisiksi säännöiksi Euroopan aluekehitysrahaston, Euroopan sosiaalirahaston ja koheesiorahaston tuelle.

Asetuspakettiin sisältyy kolme rahastokohdaista asetusehdotusta: Euroopan aluekehitysrahastoa (EAKR), Euroopan sosiaalirahastoa (ESR) ja koheesiorahastoa koskevat asetusehdotukset. Niissä määritellään kunkin rahaston tehtävät, tuettavan toiminnan muodot ja hyväksyttävät kustannukset. Lisäksi komissio antoi asetusehdotuksen erityissäännöksiksi Euroopan alueellista yhteistyötä koskevan tavoitteen tukemiseksi EAKR:sta sekä ehdotuksen eurooppalaista alueellisen yhteistyön yhtymää koskeviksi asetukseksi (EAYY).

Rahastojen yleiset periaatteet eivät pääosiltaan poikkea nykyisestä. Uusien strategisesti kohdentavien elementtien käyttöönotto merkitsee kuitenkin muutosta aiempaan. Näitä ovat erityisesti koheesipolitiikan tavoitteiden kytkentä Eurooppa 2020 -strategiaan, uudet komission ja jäsenvaltioiden väliset kumppanuussopimukset sekä varoja asetettuihin tavoitteisiin kohdennettavat kiintiöt. Suomen kaltaisille kehittyneille alueille esitetään rahastokohtaista jakoa siten, että Euroopan sosiaalirahaston osuus olisi vähintään 52 % sen ja Euroopan aluekehitysrahaston yhteenlasketusta jäsenvaltion tuen kokonaisuudesta. Nykyisin ESR:n tuki ohjelmissa on noin 40 % ja EAKR:n 60 %, kuitenkin siten, että tässä EAKR:n osuuteen ei sisälly harvaan asuttujen alueiden 35 euroa/asukas erityistukea eikä Euroopan alueellinen yhteistyö -tavoitteeseen kohdennettua tukea. Lisäksi uutta on pyrkimys yhdenmukaistettuihin menettelyihin yhteisen strategiakehyksen rahastojen (YSK-rahastojen) tuen osalta.

Komissio ehdottaa kolmen jakokriteerin käyttämistä nykyisen neljän sijaan laskettaessa kunkin jäsenvaltion alueille jaettavaa rahoitusosuutta (pl. Euroopan alueellinen yhteistyö -tavoite):

1. Vähiten kehittyneet alueet (BKT/asukas alle 75 % EU:n keskiarvosta). Tässä luokassa väestöpeitto pienenisi verrattuna konvergenssitavoitteeseen.

2. Välialueet (BKT/asukas vaihteluväli 75—90 %). Väestöpeitto suurenisi verrattuna kuluvan ohjelmakauden phasing out ja phasing in -ratkaisuihin. Välialueeseen kuuluisivat nykyiset konvergenssialueesta uloskasvavat alueet ja muutkin alueet, jotka täyttävät 75—90 %:n BKT-kriteerin.

3. Kehittyneet alueet (BKT/asukas yli 90 %). Väestöpeitto säilyisi ennallaan verrattuna työllisyys- ja kilpailukykytavoitteeseen. Keskimääräinen tuki-intensiteetti, noin 22 euroa/asukas/vuosi, olisi sama kuin nykyisellä kaudella.

Komission ehdotuksessa monivuotiseksi rahoituskehikseksi ehdotetaan 376 miljardia euroa taloudellisen, sosiaalisen ja alueellisen yhteenkuuluvuuden lujittamiseen kaudella 2014—2020. Ehdotetun Verkkojen Eurooppa -välineen toteuttamiseen varataan 10 mrd. euroa koheesiorahaston rahoituksesta.

Unionin tuen osarahoitusprosentti olisi pääsääntöisesti enintään 85 % koheesiomaissa ja vähiten kehittyneillä alueilla, 60 % siirtymäalueilla ja 50 % kehittyneillä alueilla.

Valtioneuvoston kanta pääpiirteissään

Valtioneuvosto tukee alue- ja rakennepolitiikan jatkamista koko unionin alueella. Rahoituksen painopisteen tulee olla köyhimmillä alueilla sekä vakavista ja pysyvistä olosuhdehaitoista kärsivillä alueilla. Koheesipoliittisen rahoitusratkaisun tulee olla reilu ja oikeudenmukainen kaikkien jäsenvaltioiden ja alueiden näkökulmasta. Valtioneuvosto pitää tärkeänä, että kaikilla alueilla toteutetaan yhtenäistä tavoitetta kilpailukyvyyn ja työllisyyden parantamiseksi.

Valtioneuvoston lähtökohtana on, että rakennerahastokaudella 2014—2020 Suomen saama suhteellinen rahoitusosuus säilyy. Syrjäisen sijainnin huomioiminen ja harvaanasuttujen alueiden erityisaseman turvaaminen on Suomelle rakennerahastopolitiikan avainkysymys. Harvaan asuttujen alueiden erityisrahoitus tulee Suomen

näkemyksen mukaan säilyttää vähintään nykyisellä tasolla Pohjois- ja Itä-Suomen osalta.

Valtioneuvosto kannattaa vahvaa ehdollisuutta koheesiopolitiikassa ja pitää perusteltuna selvittää mahdollisuudet yhdistää EU:n talousarvion rakenne- ja muut tuet vakaus- ja kasvusopimuksen noudattamiseen. Suomi tukee asetusehdotuksen linjauksia makrotaloudellisista ehdollisuuksista.

EU:n osarahoitusperiaatteen soveltamista tulee tehostaa. Unionin rahoituksen osuus tulee rajoittaa maksimissaan 75 prosenttiin esitetyn 85 prosentin sijaan (yleisasetus, 110 artiklan 3 kohta).

Valtioneuvosto tukee voimakkaasti YSK-rahastojen hallinnon ja ohjelmatyön yksinkertaistamista ja katsoo, että komission asetusehdotukset eivät kaikilta osin tue tavoitteen saavuttamista. Valtioneuvosto pitää myös tärkeänä suhteellisuusperiaatteen noudattamista ohjelmien hallinnoinnin järjestämisessä. Suhteellisuusperiaatteen tulisi rajoittaa jäsenvaltioiden taloudellista ja hallinnollista taakkaa erityisesti pienissä ohjelmissa.

On tärkeää, että EAKR:n ja ESR:n ohjelmissa ratkaisut paikallisen toiminnan käyttöönotosta ja menettelyistä tehdään kansallisella tasolla. Val-

tioneuvosto tukee myös pyrkimyksiä, joilla varmistetaan rahastojen tehokas ja tuloksellinen toteutus, ja tukee yksinkertaistettujen kustannusmallien käytön laajentamista. Valtioneuvosto pitää tärkeänä, että Euroopan sosiaalirahasto (ESR) muodostaa olennaisen osan koheesiopolitiikan toteutusta. Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden saavuttamiseksi on tärkeää, että sosiaalirahastoa käytetään jäsenvaltioissa työllisyyden ja koulutuksen edistämiseen sekä köyhyyden ja syrjäytymisen ehkäisemiseen. Sosiaalirahaston osuuden ennalta määrittäminen ei ole kuitenkaan linjassa aiemman ohjelma-perusteisen koheesiopolitiikan kanssa, jonka pääperiaatteena on pidetty hallintovastuun jakamista komission, jäsenvaltioiden ja alueiden välillä.

Suomen politiikkatavoitteiden kannalta on tärkeää, että EU:n ja Venäjän välisen alueellisen yhteistyön (nykyinen ENPI CBC) erityispiirteet tulevat huomioiduiksi joko komission esittämässä uudessa naapuruusinstrumentissa (ENI) tai mahdollisesti muussa instrumentissa. Suomen kannalta on ensiarvoisen tärkeää, että Venäjä osallistuu merkittävällä panoksella ohjelmien rahoitukseen jatkossakin.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Perustelut

Koheesiopolitiikan asetusehdotukset linjaavat EU:n koheesio- ja rakennerahastopolitiikkaa Suomessa ja EU:ssa tulevalla ohjelmakaudella 2014—2020. Esitykset tukevat nykyisen ohjelmatyön jatkuvuutta, ja rahastojen yleiset periaatteet säilyvät siten pääosin ennallaan.

Ehdotuksiin sisältyy kuitenkin myös merkittäviä muutoksia ja uudistuksia. Näitä ovat mm. rahoituksen keskittäminen harvempiin tavoitteisiin, rahoituksen ehdollisuuden lisääminen sekä sen kytkeminen talouden tervehdyttämistoimenpiteisiin. Myös aluelähtöiselle, monitasoiseen kumppanuuteen perustuvalla kehittämistyölle annetaan vahva painoarvo.

Valiokunta toteaa, että koheesiopolitiikan jatkuminen koko Euroopan unionin alueella on myös Suomen näkökulmasta tärkeää. Rahoituksen painopisteen tulee olla köyhimmillä alueilla sekä vakavista ja pysyvistä olosuhdehaitoista kärsivillä alueilla.

Valiokunta pitää kannatettavina Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden mukaisia painopistelinjauksia, joita ovat mm. innovaatioiden ja pk-yritysten kilpailukyyn sekä energiatehokkuuden ja uusiutuvan energian sekä osallisuuden vahvistaminen. Nämä painopisteet tarjoavat hyviä mahdollisuuksia alueiden kehityspotentialin hyödyntämiseen ja elinvoimaisuutta lisäävien rakennerahastohankkeiden toteuttamiseen.

On niin ikään erittäin tärkeää, että rahoituksen ehdollisuutta lisätään. Valiokunta pitää valtioneuvoston tavoin perusteltuna, että jatkossa selvitetään mahdollisuudet yhdistää EU:n talousarvion rakenne- ja muut tuet vakaus- ja kasvusopimuksen noudattamiseen.

Suomen saama rahoitusosuus ja harvaan asuttujen alueiden asema. Rakennerahastotuki on ollut Suomen kannalta merkittävä, sillä Suomi saa kuluvalle rahoituskaudella (2007—2013) rakennerahastovaroista noin 1,7 mrd. euroa. Vaikka Suomi on EU:n alue- ja rakennepolitiikan osalta nettomaksaja, kilpailukyky- ja työllisyys tavoitteen osalta Suomi on kuitenkin nettosaaja. Suomi saa nimittäin EU:n alueellisen kilpailukyky- ja työllisyystavoitteen rahoituksesta noin 2,7 prosenttia, mikä on maksusuuttamme (1,6 prosenttia) selkeästi suurempi.

Seuraavalla kehyskaudella tukiosuuden arvioidaan kuitenkin vähenevän, joskaan Suomen rahoitussaan to ei ole vielä tarkasti laskettavissa. Karkean arvion mukaan Suomen saama rakennerahastotuki saattaa alentua 1,3—1,4 mrd. euroon.

Valiokunta pitää valtioneuvoston tavoin neuvottelujen keskeisenä lähtökohtana, että Suomen saama suhteellinen rahoitusosuus säilyy seuraavalla rakennerahastokaudella. Keskeisin rakennerahastopolitiikkaa koskeva kysymys on Suomen näkökulmasta syrjäisen sijainnin huomioiminen sekä harvaan asuttujen alueiden erityisaseman turvaaminen.

Komissio esittää Suomen liittymissopimukseen ja Lissabonin sopimuksen 174 artiklaan sisältyvän pohjoisten harvaan asuttujen alueiden erityisaseman jatkamista myös seuraavalla ohjelmakaudella. Valitettavaa on kuitenkin se, että erillistukea on tarkoitus alentaa siten, että sen vuosittainen määrä vähenisi nykyisestä 35 eurosta/henkilö 20 euroon/henkilö. Valiokunnan saaman selvityksen mukaan tämä muutos pudotaisi erillistuen määrän koko ohjelmakaudella nykyisestä 320 milj. eurosta noin 180 milj. euroon.

Valiokunta pitää tärkeänä, että harvaan asutukseen perustuva kriteeri nostetaan BKT-

kriteerin rinnalle ja että neuvottelutavoitteena on erityisrahoituksen säilyttäminen vähintään nykyisellä tasolla Pohjois- ja Itä-Suomen osalta. Tuen taloudellinen vaikutus ei ole suuri EU-tasolla, sillä tuen piirissä olevan väestön määrä on hyvin pieni. Tuella on kuitenkin tärkeä merkitys erityishaittojen kompensointiin ja alueen kehittämistyön kannalta.

Rahoituksen alueellinen kohdentaminen. Komissio ehdottaa kolmen jakokriteerin käyttämistä laskettaessa jäsenvaltion alueille jaettavaa rahoitusosuutta. Nämä ovat vähiten kehittyneet alueet, siirtymä- eli välialueet ja kehittyneet alueet.

Valtioneuvoston kirjelmän mukaan oletuksena on, että kaikki Suomen suuralueet (NUTS 2 -alueet) tulevat kuulumaan kehittyneiden alueiden luokkaan, joiden tukiosuudet määräytyvät kuuden kriteerin perusteella (väkiluku, matala väestötiheys, työttömyys, työllisyysaste, koulutusaste ja alueellinen hyvinvointi). Toistaiseksi Itä-Suomi luokitellaan kuitenkin siirtymäalue luokkaan kuuluvaksi.

Valiokunta pitää tärkeänä, että väestötiheyskriteerit sisältyvät myös kehittyneitä alueita koskeviin peruskriteereihin ja että kaikki Suomen NUTS 2 -alueet kuuluvat kehittyneiden alueiden luokkaan. Tämä on tukitason kannalta keskeistä, sillä harva asutus on osa kehittyneiden alueiden kriteeristöä, mutta se ei sisälly peruskriteereihin ns. välialueluokassa, johon Itä-Suomi tällä hetkellä kuuluu. Valiokunnan saaman selvityksen mukaan Itä-Suomen tuki jäisi ns. välialueluokassa alle puoleen siitä tuesta, minkä alue saisi kehittyneiden alueiden luokassa.

Infrastruktuurihankkeet. Valiokunta pitää myös tärkeänä, että rakennerahastovaroja voidaan jatkossakin käyttää mm. saavutettavuutta parantaviin infrastruktuurihankkeisiin Itä- ja Pohjois-Suomen harvaan asutuilla alueilla. Tällä hetkellä asetusehdotus rajaa kehittyneemmällä alueella EAKR-tuen ulkopuolelle sellaiset infrastruktuuri-investoinnit, jotka liittyvät kansalaisille tarjottaviin peruspalveluihin mm. ympäristön ja liikenteen aloilla. Valiokunta korostaa, että val-

tion budjettirahoituksen vähentyessä rakennerahastovaroilla on kuitenkin entistä suurempi merkitys pieneköiden alueellisten liikennehankkeiden toteutuksessa.

Euroopan sosiaalirahaston ja aluekehitysrahaston tuki. Komissio ehdottaa, että kehittyneillä alueilla rahastokohtainen jako toteutetaan siten, että Euroopan sosiaalirahaston (ESR) osuus olisi vähintään 52 prosenttia ESR:n ja Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) tuen kokonaisuudesta.

Valiokunta pitää esitystä epätarkoituksenmukaisena, sillä se ei tue aluelähtöisen kehittämistyön periaatetta. Valiokunta pitää sen sijaan hyvänä nykyistä menettelytapaa, jossa ESR- ja EAKR-tuen osuutta ei ole etukäteen määritelty ja jossa rahastojen väliset jakosuhteet pohjautuvat alueellisiin ja kansallisiin tarpeisiin. Valiokunnan saaman selvityksen mukaan esim. Itä- ja Pohjois-Suomen erityisolosuhteista johtuen näillä alueilla voidaan hyödyntää enemmän nimenomaan EAKR-tyyppistä toimintaa. Käytännössä ESR:n tuen osuus on Suomessa noin 40 prosenttia ja EAKR:n osuus 60 prosenttia.

Euroopan alueellinen yhteistyö. Valiokunta pitää tärkeänä, että ulkorajaohjelmien (rajat ylittävä yhteistyö, valtioiden välinen yhteistyö ja alueiden välinen yhteistyö) jatkuvuus varmistetaan. On myös keskeistä, että yhteistyö perustuu jatkossakin alueiden omista tarpeista nouseviin ja aluetta hyödyntäviin tavoitteisiin. Ohjelmien onnistumisen kannalta on niin ikään tärkeää, että teemojen lukumäärään ehdotettuja rajoituksia arvioidaan vielä uudelleen.

Valiokunta toteaa, että Suomen politiikkatavoitteiden kannalta on keskeistä, että EU:n ja Venäjän välisen alueellisen yhteistyön (nykyinen ENPI CBC) erityispiirteet otetaan huomioon joko komission esittämässä uudessa naapuruusinstrumentissa (ENI) tai mahdollisesti muussa instrumentissa. Valtioneuvoston tavoin valiokunta katsoo, että Suomen kannalta on ensiarvoisen tärkeää, että Venäjä osallistuu myös jatkossa merkittävällä panoksella ohjelmien rahoitukseen.

Valiokunta pitää myös tärkeänä, että Itämeren ohjelman jatkuvuus turvataan. Komissio on vastikään (23.3.2012) julkaissut tiedonannon ensimmäisestä makroaluestrategiastaan eli Itämeren aluetta varten laaditusta Euroopan unionin strategiasta. Sen tavoitteena on mm. tehostaa osallistujamaiden yhteistyötä sekä lisätä EU:n rahoituksen vaikuttavuutta. On tärkeää, että säädökset tukevat strategian toteuttamista ja että uusi ohjelmakausi vahvistaa osaltaan Itämerityön jatkuvuutta.

Hallinto. Tarve hankkeiden ja ohjelmien hallinnoinnin yksinkertaistamiseen on nykytilanteessa selkeä. Komission tavoitteena onkin yksinkertaistaa kaikkien rahastojen hallinnointia ja vähentää etenkin tuensaajien hallinnollista taakkaa.

Valiokunta pitää näitä tavoitteita hyvinä, kuten myös sitä, että komission omat valvontaresurssit on tarkoitettu kohdistaa aiempaa enemmän suuririskisiin alueisiin ja ohjelmiin. Valiokunta pitää niin ikään myönteisenä, että sähköistä asiointia ja tiedonhallintaa kehitetään.

Samalla kun tuensaajien taakkaa pyritään vähentämään, jäsenvaltioiden vastuu on kuitenkin kasvamassa. Ehdotuksiin sisältyy aiempaa yksityiskohtaisempaa sääntelyä, joka lisää hallinnon monimutkaisuutta ja sen kustannuksia. Myös hallinnon moniportaisuus kasvaa, sillä tarkoitus on perustaa uusia toimielimiä, mm. akkreditoiva eli hyväksynnän antava toimielin.

Valiokunta pitää välttämättömänä, että EU:n hanketoimintaan liittyvää sääntelyä pyritään yksinkertaistamaan. Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti jäsenvaltioiden taloudellista ja hallinnollista taakkaa on rajoitettava etenkin pienissä ohjelmissa. On myös keskeistä, että hallintokulujen kasvua hillitään ja hallinnon tehokkuutta ja tuottavuutta parannetaan.

Valiokunta korostaa, että uudet säädökset ja mm. sähköistä asiointia koskevat uudistukset eivät saa viivästyttää uuden ohjelmakauden alkua. On myös välttämätöntä ryhtyä toimenpiteisiin pelkästään kansallisiin ohjeisiin perustuvan byrokratian keventämiseksi.

Valiokunta painottaa, että EU:n toimielimissä tulee edistää hyvän hallinnon periaatteita ja että unionin toimilla tuetaan hyvän hallintokulttuurin kehittymistä myös jäsenmaissa.

Mitä tulee uuden akkreditoivan elimen perustamiseen, valiokunta viittaa valtioneuvoston kantaan. Sen mukaan tällaisen elimen nimittäminen ja sille määrättävät tehtävät olisi vastoin suhteellisuus- ja läheisyysperiaatetta. Muutos rajoittaisi jäsenvaltion vapautta organisoida varainhoito ja varainhoidon valvonta omaan hallintokulttuuriin soveltuvalla tavalla.

Lopuksi. Esitys liittyy kiinteästi rahoituskehystä koskeviin ratkaisuihin, joiden käsittely on vielä kesken. Rahoituskehystä koskeva komission ehdotus nostaisi koko budjetin menotaso 1,11 prosenttiin BKTL:stä (yht 1 083 mrd. euroa), mutta Suomi on asettanut tavoitteeksi noin 1 prosentin maksusitoumusmäärärahojen kokonaistason EU-maiden yhteenlasketusta

BKTL:sta. Tämä merkitsisi noin 100 mrd. euron vähennystä komission ehdottamaan menotaseeseen. Vähennys heijastuisi todennäköisesti myös koheesio politiikan rahoitukseen, sillä se on maatalouden ohella suurimpia menoeriä EU:n budjetissa.

Valiokunta toteaa, että rahoituskehysten kokonaistason määrittäessä on tärkeä kiinnittää huomiota myös siihen, miten edistetään Suomen keskeisten neuvottelutavoitteiden toteutumista. Alue- ja rakennepolitiikassa Suomen kannalta keskeistä on Pohjois- ja Itä-Suomen erityisolosuhteiden huomioiminen.

Lausunto

Lausuntonaan valtiovarainvaliokunta ilmoittaa,

että se yhtyy asiassa valtioneuvoston kantaan korostaen edellä esitettyjä näkökohtia.

Helsingissä 20 päivänä huhtikuuta 2012

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

vpj. Pentti Kettunen /ps
jäs. Leena Harkimo /kok (osittain)
Pertti Hemmilä /kok
Jouko Jääskeläinen /kd
Timo Kalli /kesk
Sampsa Kataja /kok (osittain)
Esko Kiviranta /kesk
Kari Rajamäki /sd
Markku Rossi /kesk
Matti Saarinen /sd
Sari Sarkomaa /kok

Jouko Skinnari /sd
Astrid Thors /r
Kauko Tuupainen /ps
Pia Viitanen /sd (osittain)
Ville Vähämäki /ps
vjäs. Risto Kalliorinne /vas
Johanna Karimäki /vihr (osittain)
Esko Kurvinen /kok (osittain)
Riitta Myller /sd
Antti Rantakangas /kesk (osittain)
Lenita Toivakka /kok (osittain).

Valiokunnan sihteerinä on toiminut

valiokuntaneuvos Hellevi Ikävalko.